

עם כניסתה של הנהלה חדשה לעמותה
הופך הבטאון לכלי הסברתי של הנהלת
העמותה וחבריה. ההפקה והעריכה
נשארו באותה מסגרת. גם הרצף יישמר.
אתכם כתמיד

נתיבי האש

ביטאון חיילי חטיבה 600 ומפקדיה לדורותיהם גליון מס' 7 1.3.2011

גליון מספר 7

דבר היו"ר – הרצל רבה

גליון זה הוא הראשון הרואה
אור בתקופת הנהלה החדשה.
ברכות להצלחת כולנו.
אם יש לכם מה לומר – כולם
ישמחו לקרוא. יש לכם הערות,
הצעות או רעיונות? קדימה.

נמשיך ונכבד את המטרות, את
הנופלים ואת עצמנו.

עופר עידן

פניות וחומר למערכת:

idan.ofer@gmail.com

הפתעה נעימה

נסים שלום, חבר הנהלת
העמותה, 'סוחב' על גבו
עיטור מופת אחד וצל"ש
אחד. ידעתם? אני הופתעת.
הכל מפורט בכתבה שראתה
אור בעתון "במחנה" ואנחנו
לא ידענו... הכתבה כולה
נמצאת באתר החטיבה וגם
ב"אתר הגבורה".

קבל הצדעה מכולנו!

גליון מספר 8 יופיע
ביום 1.5.2011
ערב יום הזכרון
לשוואה - התשע"א

אתר החטיבה:
AMUTA 600

למשפחת השכול,

לרעי וחברי בחטיבה 600 - נתיבי האש

מאז הקמתה ועד היום לדורות חטיבה 519\600

וגדוד 8149 (407) באוגדת עזה. בו אני משרת עד היום.

שלום וברכה.

בימים אלו נתבקשתי להמשיך את המסע להנחלת מורשת והנצחת חללי החטיבה. אשר חלק
מאיתנו עושה מאמץ זה שנים רבות לשמר את כבוד ההנצחה המורשת ומפעלי הטיפוח.

פעולות אלו מהוות יחד אבן יסוד למשמעות החיים במדינתנו ולהמשך דרכו ורוחו של צבא הגנה
לישראל. בחובות אלו מושגות ערכים של אחווה ורעות שלא ינתקו לעולם. לכבוד העבר, בשביל
ההווה ולמען העתיד. יגאל אלון אמר: "עם שאינו יודע את עברו ההווה שלו דל ועתידו לוט
בערפל".

התכנסנו חבורה נפלאה מבוגרי החטיבה והמשפחות השכולות לעמול כהנהלת העמותה כדי לטפח
כדי ללמוד ולכוון לזכור ולבנות אחווה ורעות לזיכרון נצח. ולמען תפארתה של החטיבה, אז והיום.
במסגרת עמותת נתיבי האש 600 אשר בתחושת רבים מבוגריה נבצר ממנה לענוד את עיטור
התהילה. פרקי ההיסטוריה לאחר 39 שנים מאז המלחמה יוכיחו תחושה זו. הן בצליחה הן בהבקעה
להשיג ניצחון – כל אלה ואחרים, בגבורה, בעוז ובמופת.

ביקשנו להתכנס כל החברים כל המשפחות – בכנס סוכות. בהנחת זרים. בטקסי ימי זיכרון – בקשר
עם המשפחות – במורשת הקרב לדור העתיד. ואנו פועלים בצילם במסגרת העמותה. לכן אני פונה
לכל אחד ואחד מבוגרי החטיבה 519\600 בגדודים ובמפח"ט: גדוד 407 (8149) גדוד 409
(8576) וגדוד 410(7050) - להיות שותף למעשה, להיכנס ולבצע תקשורת באתר החטיבה:
hativa600@gmail.com, כדי לאפשר לנו ליצור עימכם קשר לפעילות העמותה.

לחברי בהנהלת העמותה: תודה על שהובלתם אותי בשנית למסע של יישום מטרות נעלות אשר
כולנו חפצים להוביל למעננו ולמען ילדינו, למען הזיכרון כי תישמר גאוות היחידה לעולם. תודה
לידידי דני קריאף על תרומתו, תודה לעופר עידן על הנחישות והדבקות באירגון ביטאון החטיבה,
תודה לכל העמלים למען מטרה קדושה זו.

העמותה **נתיבי האש 600** פועלת ברוח ההתנדבות תוך שמירה קפדנית על כללי האתיקה
המקצועית ואנו עושים מאמץ לשמר ולטפח מטרות אשר הצבנו להוביל ולהשריש והם החלו אי שם
בעבר וימשכו להם בעתיד כי ההצלחה של כולנו הינה השותפות. להיות חבר, לבקר באתר ולתרום
ככל יכולתך. לדור הצעיר - בנים ובנות בני המשפחה הצעירה - בואו להיות חלק מאיתנו ולהוביל
את הדרך.

תודה למשפחות השכולות אשר נציגותכם הם חלק מאיתנו בכבוד. תודה לחבריי ולכל משפחת
חטיבה 519\600 לדורותיה.

בברכת חברים – כי רעות היא אהבה מקודשת בדם.

הרצל רבה, יו"ר נתיבי האש - 600

שלוש עונות בשנה

חני כהן-אורון

השכול הותיר לנו רק שלוש עונות בשנה. אין עוד אביב. זעף החורף, עצבותו של הסתיו ותשישות הקיץ - אלה הן התחושות הבסיסיות המלוות אותנו כל השנה בין אם היא שחונה ובין אם היא גשומה. הגשם, משול לדמעות, השמש השורפת משולה לכאב הצורב את הגוף. עם זה חיים את החיים "שעל יד".

לנו, קורבנות השכול, שני עולמות: זה שבפנים וזה שבחוץ. זה שבפנים, כואב, עצוב, מתגעגע. זה שבחוץ - חי. יום רודף יום, יש עשייה, יש אפילו שמחה עם הילדים, והנכדים. אלה המכניסים מעט צבע אשר כה הכרחי לקיום הגשמי.

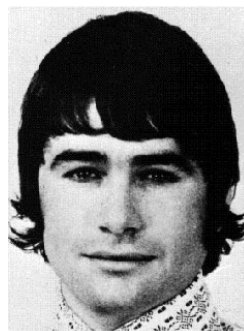
הזמן, כידוע, לא מטיב עמנו. ההפך הוא הנכון. ככל שהוא חולף גוברים הגעגועים, יש כמיהה לראות אותו, קצת, ולו בחלום. גם אם יש משאלה לראות איך היה נראה היום, היא נהדפת בידיה האכזריות של המציאות.

הזמן עצר מלכת ואנחנו "מדדים" אחריו ונושאים משא כבד על הגב. המשא מקפל בתוכו בדידות, כאב, אשמה ועוד כהנה וכהנה תחושות מעיקות אשר זר לא יבין. ואנחנו נמנעים מלהעציב או להכביד על סביבותינו המבקשים לזלול את החיים ובצדק!

יום הזיכרון הוא היום היחיד בשנה בו מתאחדים ליממה אחת החיים שבחוץ עם אלה שבפנים. יש סוג של הקלה, מניחים לכמה שעות את המשא שעל הגב ונחים. זה היום בו מותר לבכות מבלי להקשות על איש, זה היום בו גם הקלישאות המופרזות מכל ערוץ תקשורת מתקבלות בהבנה, כי הרי למה אפשר לצפות.

וכך חולפות להן השנים, יקירינו הופכים להיסטוריה, אנחנו רק ממלאים את חובתנו כלפיהם, לא להפסיק לקרוא את שמם ולהבטיח שהדפים, גם אם יצהיבו, מישהו יעלעל בהם מעת לעת ויאמר: אני זוכר אותם.

דודי כהן [יואל], עבד בשב"כ ועמד לצאת לחו"ל בשורות המדינה ב-8 לאוקטובר. דודי הצטרף לחטיבה כמ"מ ובליל הפריצה יצא בראש מחלקתו לקרב על פתיחת צומת טרטור-לקסיקון. על אומץ לבו ודבקותו במשימה בקרב זה, דודי קיבל את צל"ש הרמטכ"ל. יהא זכרו ברוך!

[לאלה שאינם יודעים: הצילום בלשכת שרון צולם ימים לפני שחלה, בדצמבר 2005. חני כהן-אורון היתה קצינת הנפגעים של חטיבה 600, באוגדת שרון. בעלה, סרן דודי יואל כהן ז"ל, נפל בשורות החטיבה במלחמת יום הכיפורים. אחרי המלחמה נולדה בתם תמר. כיום חני חברה בהנהלת העמותה. המערכת]

דברי פרידה מאדוד השרון / 410 / 7050

"חייילים ותיקים אינט מתיים, הט נמוטי" לו היא אמרה מוכרת ומקרא קורותיו של אדוד 410-7050 ברור הוא שכך הדבר ואין אחרת כי עלילות האדוד ומפעלותיו חרוטים הם אצל עם ישראל על לוח לבו וכך ישארו לעד, גם את מצוינותו אנו היום, את סוף דרכו.

בארי קרבות ששת הימים ומלחמת ההתשה הם עצמדו על יד ערש הקמתו כק בשנת 1971, טנקיסטים צעירים על טנקי M60 הם שחנכו אותו האדוד, אדוד 410 במספרו הראשון, היה נכון מיד לשדה המצרכה ואיש לא ידע אז עד כמה קרובה היא, ואת כובד משאה וכוחה

המצרכה, מלחמת יום הכפורים פורצת, בהלם ובהפתעה לאומה, ולכל יחיד באפן אישי

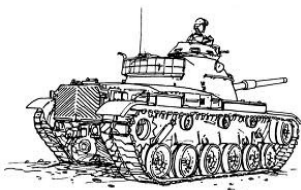
וחיילי האדוד ומפקדיו וצאית לקרה חייהם להפן על הבית השלישי

לעבר חלית התעלה נצו שדרות המסע, יחד עם 407 ו- 409 אדודי חטיבה 600 האחרים לתפוס צמדות, לעצור ולבלום, ולהשיב אחור את חיילות המצרים.

והמקומות והשמות חוזרים אלינו, וצולטים הם מתוק ים הזכרונות הכביר "חמדיה" ו"כישוף" ו"ציר טרטר" ו"טלנוויזיה" ו"מיסורי" ו"רכס מכשיר" מצרבות של דם ואש ותמרות עשן, וטנקים פאוצים וטילי נ"ט מכל עבר וחופים בצריח הילוחמיים, שנצקו באופם לעצור את השבר.

עבר העלילים אם התעלה נצטר ובמחיר החיים הוא מאפשר את התעלה לעצור והימים הארוכים, והעילות, ולא ברור מהיכן נמצאו להם תצורות הכח אק בצבט התשובה ברורה, והיא נכונה כאלו כן היום ואין עליה צוררין כי אין מקום אחר בחף שיוכל יהודי לחיות בו כבן חורין.

וכשתמו ימי הקרה והאברה, והכוחות החלו מ"אפריקה" לחזור החל המאבק האחר, שטם אליו צריכים כוחות נפש עצומים לאזור להיות עם משפחת השכול, הפצועים וכל אלה שישאו את הצלקות כל יום וכל שעה ולחיות לעולם של השבויים, וכשיחזרו לדעת כי לעביתם לא יהיה עוד מה שיהיה.

ואחינו שנפלו רק החלו את אביה חייהם, וצעירים ישארו לעד ואנו כל שנה את קבריהם פוקדים, והאבדן שם ומכה באופן כה ברור וחד באופם ובדמם ציוו לנו את החיים, ואין לו אמירה כק סתם ובמיוחד הימים אלה עלינו לעבור כי כל חיינו צריכים אנו להיות ראויים לעבורתם

והאדוד שם והמשיק במשימותיו, לכל קריאה נכון היה תמיד בעזרות השונות, בהטחון השוטף ובאמונים, כיחידה מאובשת וכל לוחם כיחיד והימים והעילות בהם חרשנו את שביילי הרצועה וסמטאותיה ניכרו תמיד בדברי ימנו, אפילו את אליהם ממש לא נתעצב

ניכרו לטוב כל החברים לדורותיהם וחיילי האדוד והמפקדים והמאדו"ם בראש מאמנו מרטון-הראשון וילדור ומ.סוקניק-עברי וצ.רון ות.פלדור.אפשטיין וא.היבש וק.ירדני עם אלף את האדוד מתפרק, והמסדרת עוברת ונפרדים כוללם כל עצמו ופעלו, בלא חשבון יום ושעה, לא ישכח לעולם.

ונאמר לטוביה רביה המח"ט המייסד ולדני דויד אשר על פרק הסיום וכל המחטי"ם האחרים שללו את האדוד בימי השערה והאמונים ובהערכות להדיפת כל איום שאנו חייילי האדוד לדורותיו - מפלואות כ' ל' מ' ס' ומפקדה רואים עצמנו חלק ממשפחה אחת גדולה ולבנו על כך יהיה תמיד מלא אלוה

אז כפי שבתחנו, והאדוד רק הולך ונמוט אק בוודאי אינו נצלט נצקבותיו ומורשתו מצל דפי ההיסטוריה תמיד ישמר מקומם ולכשיעשה סכום ימנו, ואף את ידמה כי לא השארנו אחרינו דבר אחד בעל ערך ימי האדוד יצמדו להם שם כמאדור, וכמצביעים על טיבה ועצמתה של הדרך.

אבנט ישראל, ברניקר חיים, אור אלי, ליפסס אד, איציק סחייק, מולי פריימן.

חברים מספרים על האחים גורדון ז"ל

חברינו היקרים, התאומים אהוד וחגי גורדון ז"ל, בני המושב כפר מרדכי, לחמו בשורות חטיבה 600. אהוד נפל בקרב [עם כל צוות 1 בפלוגת חרדון] ב-9 לאוקטובר 1973 וחגי נהרג מפגיעת טיל מצרי, [שפגע בעורף מפקדת גדוד 410], ברגע כניסת הפסקת האש לתקפה, עם סיום הקרבות.

במוצאי שבת, 7.5.2011, יתקיים ערב לזכר חללי מועצה אזורית גדרות. בערב זה יספרו חברי הנופלים על החללים בני המקום.

המארגנים מחפשים חברים לנשק ששרתו במלחמה לצד האחים וירצו לבוא ולספר בערב זה על ימיהם המשותפים. תודה.

הכתובת לפניות:

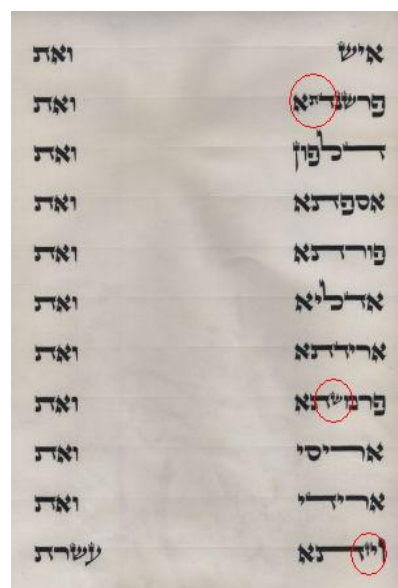
פולדי: poldy@poldmir.co.il

שישים שניות של היסטוריה:

היום לפני 91 שנה: 1 במרץ 1920 היה י"א באדר תר"פ. ביום זה הותקפה חצר תל-חי בידי פורעים ושישה חלוצים נפלו. ביניהם יוסף טרומפלדור שאמר טרם מותו: "טוב למות בעד ארצנו". שני חלוצים נרצחו בשבועות שקדמו ליום זה. לזכר שמונת החללים נקראת קריית שמונה. דברי טרומפלדור הפכו למיתוס עליו חונכו דורות של לוחמים בצה"ל.

סוד המגילה

23 נאצים נשפטו בנירנברג לאחר השואה. 11 מהם נדונו למוות. אחד מהם – גרינג – הצליח להתאבד בתא. ביום כ"א תשרי תש"ז הוצאו להורג בתליה עשרת הנוותרים. היה זה יום הושענא רבא, הוא יום חיתום הדין על פי היהדות. לקראת שמחת תורה. אם תציצו במגילת אסתר, בפרק ט', תגלו שם את סיפור תלייתם של עשרת בני המן. בשמותיהם של פרשנדא, ויזתא ופרמשתא מופיעות שלוש אותיות בהקטנה מיוחדת: ת.ש.ז. שנת התליה של עשרת הנאצים... המיסטיקנים לא מצליחים להבין כיצד הצליחה המגילה לזהות, מאות שנים קודם, את שיתחולל בשנת תש"ז. לקינוח, הקב"ה איננו 'מופיע' כלל במגילה. לעומת זאת, המושג 'יהודים' מופיע גם מופיע. לא בשום מקום אחר בתנ"ך...

פרוטוקול הנהלת העמותה

חשוב שכל החברים יהיו מעודכנים. לכן, סיכומי ישיבות הנהלה מועלים לאתר העמותה, במדור 'לוח המודעות'. אנא הכנסו לאתר, ראו את פעילות העמותה ויהיה לכם חומר למחשבה, רעיונות, אולי תרצו לסייע בחלק מן הנושאים:

בברכה, בשם הנהלת העמותה

גליון מספר 8

יראה אור ביום 1.5.11 הוא ערב יום הזכרון לשואה, שבוע לפני יום הזכרון לחללי צה"ל ויום העצמאות ה-63 למדינת ישראל. נשמח לכל חומר רלוונטי!

טוני וסוזן

אוסטין רייט/ידיעות ספרים

מהי אהבה ומהי נאמנות? מתי אדם חש שחיי נישואיו נגמרו והגיע הזמן לפרק ב' בחייו? בעידן המודרני, בו שם המשחק הוא משפחה חד-הורית ו"זמן איכות" עם ההורים הוא בילוי סוף שבוע עם אבא או אמא, הנעשה בצו שופט המחייב "סידורי ראייה" כפויים, אי אפשר שלא להרהר על האיכות שמאחורי הזמן השאול. לפעמים ספר טוב עוזר למוח בקבלת החלטות. אולי.

לפני כחדשיים ראה אור ספר חדש [במקור: 1993] מאת אוסטין רייט – **טוני וסוזן**. [הוצאת ידיעות ספרים]. גיבורת הסיפור היא סוזן. טוני הוא דמות בספר שהיא קוראת ועמו היא מזדהה.

סוזן קיבלה את הספר טרם הדפסתו ככתב יד מאת מחברו, בעלה הראשון. לצורך הקריאה היא מקדישה שלושה ערבים בחופשת חג המולד, עת בעלה נמצא הרחק מן הבית, כנראה עם מזכירתו. האם מזכירתו עדיין המאהבת של בעלה? האם כדאי לחולל רעש ולהפסיד את הפנסיה הצפויה ואת השקט התעשייתי בבית?

סוזן מזהה, אגב קריאת הספר, בתהליך העובר על בעלה ומזכירתו את עצמה בתקופה שהיא 'התלבשה' על בעלה עת הם היו נשואים לבני זוג אחרים. מילכוד רגשי וערכי. כדי שלא לקלקל את הסיפור, אני עוצר כאן. **מומליץ!**

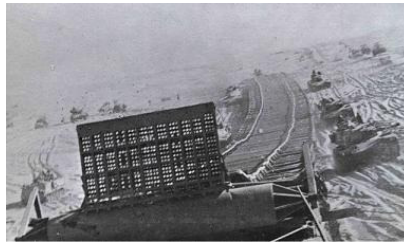
תרגום: שרון פרמינגר

ספרים, רבותיי, ספרים!

קראתם לאחרונה ספר מעניין? ספרו גם לנו. נשמח לשתף את כולם!

המדור לחיפוש חברים

לצורך הכנת שרטוט של גרירת גשר הגלילים, מבוקשת עזרה בזיהוי הפרטים של **כל הטנקים וצוותיהם** שלקחו חלק ביום 18.10.73. אם עדיין לא פניתם, כי לא ידעתם, זה הזמן לעשות זאת.

אנא ציינו שמות אנשי הצוות, שם הטנק ומיקומו בעת הגרירה. תודה. המידע – נא להעביר למערכת:

idan.ofer@gmail.com

המדור – לשרות כולם!

משפט מוחץ שהופץ באינטרנט בתחילת פברואר:

Please don't ruin the pyramids, we will not rebuild!
Sincerely,

The Jews

ובעברית: בבקשה, אל תהרסו את הפירמידות. אנחנו לא נבנה מחדש! בברכה, היהודים

ילדי הכאוס

איתי אשר/זמורה ביתן 2011

ובראשית אזהרה: הספר קשה. יצירה ישראלית הכוללת תיאורים של חיילי צה"ל בנסיבות שונות, לא פעם במבט ציני עד כדי כאב. כולל סימולציה מטורפת של לוויה צבאית וביקור קצין העיר אצל משפחה, כי כך מתנהלים החיילים שבסיפור. יש גם תיאורים לא צנועים, לידיעת הדתיים. זהו ספר הביכורים של איתי אשר, עיתונאי ועורך דסק חדשות במעריב, שראה במהלך שנות עבודתו העיתונאית תופעות שונות בחברה הישראלית. חלק מתופעות אלה התגבשו אצל המחבר לכלל יצירה ספרותית. להבדיל מעיתון, כאן אין לצנזורה שליטה. כאן פועלים ביחד הידע והדמיון בשילוב שונה מכל מה שהכרנו קודם.

במפתיע, איתי אשר מביא בספרו פרשנויות לא צפויות לערכי יסוד שהכרנו: ציונות, גיור, אומץ-לב, 'מגבית' וחברות הנראים אחרת בעיני הדור הצעיר שבספר. לפעמים עד אבסורד כואב. תמיד מפתיע. אפילו המושג 'אשכנזיות' מקבל אופי מדאיג. חלק משפה לא מוכרת.

אם תקראו את הספר, תגלו שמץ מן העובר על ילדינו המשרתים בשטחים, במחסומים ובסיוורים האינסופיים. אוסף של חיילים שבאו מעולמות שונים אבל הגורל הצבאי הפגיש אותם בנסיבות לא מוכרות. חיים על גבול האקסטרים.

תוכלו לדעת עוד אם תחפשו ברשת את שם הספר. אני לא מצטער שקראתי אותו. אדרבא. עכשיו אני מנסה להבין, שוב, איפה טעינו. כמדינה, כחברה, כעם שלם.

